

Prieks

16 Esiet priecīgi vienumēr,

17 lūdziet bez mitēšanās Dievu.

18 Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.

19 Neapslāpējiet Garu,

20 nenicināit pravietošanu;

21 pārbaudait visu; kas labs, to paturiet!

22 Atraujaties no visa, kas ļauns.

23 Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai.

24 Jūsu aicinātājs ir uzticams. Viņš būs arī darītājs.

1. Tes. 5,16-24

Mīļie draugi!

Trešā Adventa tēma ir prieks. Varētu teikt tāda ieskaņošanās uz Ziemsvētkiem, gaidīšanas prieks. Es gaidu, ka Kristus ienāks pasaulē, lai atnestu gaismu manā sirdī, mūsu attiecībās, sabiedrībā un pasaulē. Es zinu, ka Viņa klātbūtne pārvērš sāpes un bēdas, Viņam es varu uzticēt savas rūpes un savu smagumu, Viņš man dāvina mīlestību un palīdz izturēt ciešanas un pārbaudījumus. Vienmēr atkal no jauna man ir jāsaņem Viņa dāvana, ir jāsatver Viņa roka ticībā, lai nenogrimstu savās domās, savā problēmu jūrā. Kristus nāk pie mums, vai es esmu gatavs Viņu uzņemt? Vai man viss cits ir svarīgāks nekā Viņš – darbs un atzinība, sevis žēlošana un sūdzēšanās, drošība un paša labums? Nav laika piedalīties dievkalpojumā, nav laika lūgšanai, nav laika rūpēties par tuviniekiem. Tā es dzīvoju savu dzīvi bez Kristus un brīnos, ka nespēju vairs no sirds priecāties.

Kādreiz domā, ka prieks dzīvē ir tāda gadījuma rakstura lieta. Es priecājos tad, kad man ir labi, ja man kaut kas ir izdevies vai noticis kas patīkams. Tad var likties, ka es pats to gaužām maz varu ietekmēt, manu garastāvokli pirmā kārtā nosaka ikdienas rūpes un izaicinājumi, nevis prieks par esošo un gaidāmo. Šodienas trīs aicinājumi ir kategoriski, tie neļauj izsprukt ne pa labi, ne pa kreisi: esiet priecīgi vienumēr, pat sliktos laikos, pat tad, kad vīruss jūs apdraud. Lūdziet bez mitēšanās Dievu, tātad visu laiku, bez pārtraukuma, ne tikai tad, kad man ir kāda vajadzība. Par visu esiet pateicīgi! Ne tikai tad, kad notiek kas labs, bet arī par slikto.

Jūs teiksiet, kā tas ir iespējams? Kā es varu būt priecīgs, ja man notiek kas slikts? Kā es varu visu laiku lūgt Dievu? Par ko lai esmu pateicīgs, ja notiek ļaunas lietas? Bez tam ir jau viegli izteikt visādas prasības, daudz grūtāk ir parādīt, kā tās var īstenot dzīvē.

Lai varētu saprast, vai Pāvila vārdiem ir kāda jēga, paskatīsimies no otras puses, no konkrētām situācijām: kā tur ir ar prieku, lūgšanām, pateicību. Pāvils pats piemin iepriekš, ka tesalonīķiešu draudze ir piedzīvojusi vajāšanas. Vai par to varēja priecāties un pateikties, ja cilvēki savas ticības dēļ tika atlaisti no darba, iemesti cietumā, sisti, sodīti? Tā taču ir netaisnība, par to ir jāklie dz, nevis visu pazemīgi jāpieņem! Pāvils pats saka, ka Dievs tos cilvēkus, kas to ir darījuši, sodīs.

Viņš bija ļoti priecīgs, kad uzzināja, ka draudze, neskatoties uz visām grūtībām, nebija no viņa novērsusies. Pāvils atgādina, ka viņš pašā sākumā viņus bija brīdinājis, ka tāda lieta notiks. Tas bija likumsakarīgi, ka nāks grūtības, jo, sekojot Jēzum Kristum, kas mira krusta nāvē, bija jārēķinās, ka arī Viņa sekotājiem būs jāiztur pārbaudījumi. Pāvils īpaši nežēlo tesalonīķiešus, bet atgādina tiem Jēzus mācību: *Pielūkojiet, lai neviens nevienam neatmaksā ļaunu ar ļaunu, bet aizvien dzenieties pēc tā, kas labs, gan paši savā starpā, gan pret citiem.*

Tātad Pāvils uzskata, ka vienotība ar Kristu ticībā dod cilvēkam iespēju, nepakļauties skumjām, izmisumam, naidam, bet tā vietā izvēlēties labo un pārvarēt piedzīvoto ļaunumu. Pats Pāvils, būdams cietumā, vēstulē filipiešiem vairākkārt atgādināja, cik svarīgi ir priecāties par Dieva vadību un Viņa dāvanām.

Mūs pārāk ātri var izsist no līdzsvara, ja saskaramies ar sliktām lietām. Manuprāt, viens iemesls tam ir, ka daudziem kristiešiem Jēzus Kristus nav centrā. Viņi vairāk domā par visuvareno Dievu un neredz tās sāpes, kas pašam Dievam bija jāpiedzīvo, kad Jēzus nomira pie krusta. Kā es varu priecāties, lūgties, pateikties arī par to slikto, ko es piedzīvoju?

Es varu ieskatīties pagātnē, un ar pateicīgu sirdi atcerēties to labo, ko esmu piedzīvojis, ja, piemēram, kāds mīļš cilvēks ir aizgājis. Es varu arī uzticēt viņu Dieva ziņā, tagad, kad man ir sāras. Un es varu arī pats uzticēties Dieva mīlestībai, ka Viņš caur Kristu arī par mani gadās manos turpmākajos ceļos un ka no piedzīvotām grūtībām var izaugt kaut kas labs.

Nupat sašutuma vilni izraisīja mūsu valsts prezidenta izteiciens, ka cilvēkiem, kuri nomiruši no Covid, Ziemassvētku nebūs. Viņš to bija domājis kā brīdinājumu, lai cilvēki saprot, ka šī slimība reāli apdraud mūsu dzīvību. Tomēr, izrautus no konteksta, viņa vārdus var saprast arī kā nejūtīgu fakta konstatāciju, kas neņem vērā palicēju sāras. Es tā domāju pie sevis: Jā, viņam ir taisnība, Ziemsvētku mirušajiem nebūs, bet kā ir ar Lieldienām? Es taču ticu, ka Kristus ir augšāmcēlies un ka caur Viņu nāve ir uzvarēta. Un arī savus aizgājušos tuviniekus es lieku Viņa rokā, cerēdams uz jaunu dzīvi pie Dieva.

Mēs redzam, ka ticība Jēzum maina skatu uz daudzām lietām. Ne par velti Pāvils runā, ka miers, pateicība, prieks ir Gara augļi, kurus var iegūt ticībā uz Jēzu. Ja mēs Viņam uzticamies, tad gaisma ienāk mūsu dzīvē, mēs vairs neesam iesprostoti šaurā telpā, kur neredzam nekādu izeju. Protams, ka Pāvila mudinājumu priecāties, lūgties un pateikties, nevajag arī pārprast, it kā tas būtu slikti, ja es raudu, dusmojos, sēroju. Bieži vien jau skumjas un cerības prieks var būt ļoti tuvi, var būt līdzās pastāvēšana. Bet evaņģēlija vēsts mums neļauj padoties izmisumam un bēdām, tā mums palīdz izkļūt no tumsas, soli pa soli, ar pacietību un mīlestību.

Pāvils arī saka, lai neapslāpējam Garu. Caur kristību manī ir ielikts pamats, esmu saņēmis apsolījumu, ka Kristus būs ar mani, ar mums līdz pasaules galam. Šos lielos vārdus vajag ikdienā apmainīt kā *lielu naudas zīmi mazākās banknotēs*. Lai prieks un pateicība pārņemtu manu dzīvi aizvien vairāk, ir svarīgi pievērst uzmanību tām labajām lietām, ko es piedzīvoju katru dienu, kā arī saskatīt to labumu, kas var izaugt no grūtībām un pārbaudījumiem.

Noslēdzot Pāvils atgādina, ka ne jau mēs esam tie galvenie, bet ka Dievs ir tas, kas par mums gādā un novedīs pie mērķa: *Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai. Jūsu aicinātājs ir uzticams. Viņš būs arī darītājs.*

Tātad ne jau tie, kas katru dienu parādās ziņās, ir galvenie noteicēji. Mēs paliekam ar Savu Kungu, kas mūs ved uz svētkiem!

Āmen!